

DISSERTATIO MEDICA,

INAUGURALIS,

DE

EPILEPSIA.

GEORGE S. B. D. 1871
DIPLOMA MEDICAE

IN ANATOMIA

EPITHELSIA

XII

1871

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

EPILEPSIA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, SS.T.P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI Consensu;

Et NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

FRANCISCUS BEAMISH,

HIBERNUS;

SOC. REG. PHYS. SOC. HONORAR.

Ad diem 25 Junii, horâ locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBAT C. STEWART,

ACADEMIÆ TYPOGRAPHUS.

1804.

Digitized by the Internet Archive
in 2020 with funding from
Wellcome Library

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

EPILEPSIA.

AUCTORE FRANCISCO BEAMISH.

FORMAE, sub quibus convulsiones, corpus humanum aggrediuntur, plurimum sunt diversæ; nulla frequentius occurrit, quam illa specialis, quam Epilepsiam medici nuncupant. Hujusce morbi *funesti*, etsi auctores celeberrimi multum laboris atque ingenii impendere, in causâ proximâ explanandâ, atque certa ratione medendi inveniendâ, notitia tamen nostra adhuc admodum contracta et incerta est. Cum summa igitur timiditate symptomata delineare aggrediar, prout

prout in horrenda ferie, miserum ægrum invadere videntur, nequaquam sperans, aliquid novi, vel theoriæ vel praxi addere, sed hoc solo proposito, ut quam paucissimis, in unum, colligam observationes, quas ex libris variorum, et prælectionibus, celsorum hujusce universitatis professorum, selegere possim.

DEFINITIO MORBI.

Epilepsiæ inter varias definitiones, quas auctores ediderunt, nulla cum Culleni, conferri mihi digna videtur; illius igitur verbis, haud dubito uti; “musculorum convulsio cum sopore.”

HISTORIA MORBI.

Hicce durus hostis, diurnitati atque oblectationibus vitæ, tam iterationibus crebris, quam magno impetu aggressionum, miserum ægrum, in
loco

loco voluptatum, quas amisit, miseriis atque doloribus gravissimis tradit. Aliquando acutâ sub formâ se ostendit, *i. e.* primo vel secundo ingressu, vitam extinguit, quod raro tamen accidit, aliquando magna cum acerbitate, per totum vitæ longæ decursum perstat. Paroxyfmi, magna ex parte, inopinato adoriuntur. Aeger, qui paulo ante optime se habere videbatur, paroxyfimo repente invaditur, qui paulisper perdurans decedit, quod ad externam faciem, valetudine pristinâ parum mutatâ. Post primam vel secundam, harum aggressionum, symptomata quædam reditum ejus indicantia haud raro observantur. Qualia sunt hæc symptomata, in sequenti parte historiæ, enumerare statuo.

Paroxyfimo jam formato, æger, omnem sensum, atque motus voluntarii potestatem amittit, adeo ut, si tunc temporis ambularet, humi violenter prosternitur, eodem tempore ejulationem tam terribilem edens, ut astantes horrore quatiat. In hoc statu convulsiones validæ om-

nes

nes corripunt musculos, artus truncumque quaquaverfum trahentes; unum latus præcipue laborare videtur; sed omnium partium corporis, in nulla, magis quam in facie, severitas convulsionum tam clare sese ostendit; alternæ faciei et oculorum contractiones, relaxationes, contortionefque, varias indicare videntur affectiones, quibus mens ægri agitur, veluti lætitiã, triftitiã, iracundiã, melancholiã, &c. ftant comæ, musculus occipito-frontalis fpafmis violentis eft correptus, et fensus externi omnino in præfens fufpenfi; mufculi linguæ, adeo fortiter convelluntur, ut hanc, per dentes protrudant, et inferioris mufculi maxillæ, eodem tempore affecti, os subito claudunt; hoc modo lingua admodum læditur, fanguineum præbens colorem fpumofæ falivæ, quæ ore emanat. Maxilla inferior haud raro in fuperiorem tali vi eft percuffa, ut dentes rumpantur, et maxillæ sæpe luxentur; oculi aliquando funt fixi, aliquando adeo velociter volvuntur, ut fere ex acetabulis, amoveri videantur, tunicis albugineis

albugineis folis apparentibus : has convulsiones oculorum, strabismus exceptit, aliquod durans in tempus, etiam finito paroxysmo. Facies turgida fit et lividum induit colorem, sub oculis et in labiis primo apparentem, pollices magnâ vi contrahuntur, et in palmas flectuntur; extremitates superiores inferioresque huc et illuc celerrime agitantur, caput secundum varias colli muscutorum contractiones, quaquaversum torquetur, nunc in scapulam, nunc in sternum, et aliquando nulla vi, e situ erecto flecti potest. Hæ convulsiones paulisper remittuntur, brevi iterum redituræ.

Ab effectibus, qui, in secretiones et excretiones, inter paroxysmum manifestantur, nihil dubii manet, quin partes internæ, æque ac externæ convelluntur: saliva, prius parca, nunc libere emanat, fæces atque urinæ inscie redduntur, in infantibus, penis erigitur, et urina sæpe longe projicitur, adultorum semen emittitur. Convulsiones, certo intervallo, omnino desinunt,

nunt, æger omni sensu expers, somno profundo obruitur; in hoc statu, aliquod per tempus permanens, interdum subito, maxima autem ex parte paulatim, pristinam animi corporisque vim recuperat, minime in animo tenens, quod, inter paroxysmum acciderat, ne ejulationem etiam, quam adeunte paroxysmo edidit. Pulsus per paroxysmum semper frequens est, et irregularis, et respiratio laboriosa, hoc vero decesso, naturales fiunt. In gradibus hujus morbi acerrimis, ex ore atque auribus, mitti dicitur sanguis; aliquando, per paucos dies, post paroxysmi decessionem, memoria adhuc debilis manet, cum dolore atque gravedine capitis, stupore, visus hebetudine, torpore, faciei pallore, et omnium artuum dolore; haud infrequenter, paucis horis elapsis, nullum morbi vestigium permanet, usitatum vero post intervallum, omnibus cum prædictis symptomatis iterum recurrit. Hæc intervalla, in variis hominibus, (quoad durationem) inter se admodum sunt diversa, nunc etiam regularia, nunc abnormia fiunt.

Etsi

Etſi hicce morbus, primo aggreſſu, inopinato invadit, nihilominus reditus ejus haud raro a quibuſdam ſequentium ſymptomatum plane indicatur, viz. ſtupore, debilitate generali, ſenſuum perturbatione, vertigine, tinnitu aurium, ſomno turbato, palpitatione, timiditate univerſali, viſus hebetudine, præcordiorum diſtentione, ſenſu quaſi ponderis in caput incumbentis, reſpiratione difficili, pallore faciei, ſomniis horrificis, dejectionibus fætidis, urina auctâ, extremitatum frigiditate, guſtu atque odore ingratis; denuo ſcintillæ per aërem volitare videntur, quæ aliquando magnitudine augeri, paulatim apparent, donec æger epilepticus decumbit; vel ſenſationem, ſui ipſius generis, in remota aliqua corporis parte incipientem, percipit, quâ, demum in caput aſcendente, ſenſu omni æger privatus, in paroxyſmum incidit. Hic motus, ſecundum ægri peculiare ſenſus, interdum vapori frigido, interdum fluido per cutem labenti, haud raro etiam infectæ

infectæ repenti, affimilatur : hæcce affectio a medicis aura epileptica vocatur.

In progressu morbi, æger fatuus et hebes fit, et si exitus lethalis futurus est, in varios morbos, mortis prænuncios, incidat ; apoplexiam, paralyfin, melancholiam, maniam, et aliquando, (raro autem) tetanum, quorum quivis, cito miseri ærumnis finem imponit.

DE CAUSA PROXIMA.

Me, pro certo epilepsiæ proximam causam daturum, nemo, qui obscuritatem scit, ideoque opinionum diversitatem, de sensus motusque origine, postulabit, et in hac lite, minime me implicare volo. Celeberrimus Cullenus hisce verbis proximam causam tradit : “ It is an
 “ affection of the energy of the brain, which,
 “ ordinarily under the direction of the will,
 “ is here, without any occurrence of it, impel-
 “ led

“led by preternatural causes.” Multum finita est notitia nostra, de cerebri mechanica conditione, sub actione ordinaria voluntatis, multo minus expectandum, ut pro certo, explicare possimus, conditionem ejus sub præternaturali actione, quæ in hoc morbo excitatur. Ex hoc incerto statu, proximæ causæ, videre licet, methodum curandi nequaquam ex hac pendere; nihilominus, qui animum ad remotas causas diligenter vertit; multa utilia præcepta ad methodum curationis dirigendam, acquirat, necesse est. Has igitur causas, hic, monstrare conabor, et quantum in me est designare, quomodo harum notitia in morbo alleviando, vel omnino removendo, auxilium præbeant. Causæ remotæ sunt occasionales, sive excitantes et prædisponentes, quarum posteriores, corpus morbo opportunum reddunt; priores duæ, corpori sic prædisposito, malum recte inducunt.

DE CAUSIS EXCITANTIBUS.

Hæc causas, in duo capita, dividere mihi idoneum videtur; ad unum quorum, referantur causæ, quæ vim cerebri proxime excitant, stimulantque; ad alterum, quæ in hoc organum, contrarium effectum edunt. Horum prius, in duo altera adhuc dividere liceat, viz, quæ in cerebrum primario agunt, et quæ remotam aliquam corporis partem, primo afficiunt, indeque ad cerebrum deferuntur. Causæ excitantes primario in cerebrum agentes, quatuor in capita, dividantur. Hæc sunt

- a.* Stimuli mechanici;
- b.* Stimuli chemici;
- c.* Stimuli mentales; et
- d.* Peculiaris ille nimiae distentionis.

Stimuli

Stimuli Mechanici

Sunt, corpora in cranium penetrantia, et cerebrum ipsum, vel membranas ejus lædentes, frustra ossium fractorum, exostoses in interiori parte cranii crescentes, vel membranæ ipsæ ossificatæ.

Stimuli Chemici

Sunt, fluida a variis causis, in diversis cerebri partibus, deposita, quæ ibi acrida fiunt, et texturam cerebri teneram, nervorumque irritant, læduntque. Hæc fluida, multis causis originem debent, abcessibus et suppurationi cerebri, vel membranarum, et materiæ acri ab cranii carie effusæ, quæ partes vicinas erodit; et effusioni in ventriculos, ab inflammatione, vel aucto sanguinis impetu, vasa cerebri ortæ.

Inter

Inter has causas, hic enumerare liceat variolæ, rubeolæ, et aliorum exanthematum eruptionem, quæ in his morbis, acre aliquid, cerebro nervisque applicando, epilepticum aliquando paroxysmum inducere videtur.

Stimuli Mentales

Sunt lætitia vehemens, ira ferox, mæstitia dura, attentio rebus domesticis nimia, applicatio valida literarum studiis, et demum quicquid animum plus æquo afficit. Lætitia fatis manifesta causa excitans videtur, ab actione directa, quam in vim cerebri exerit. Ira autem, alio quoque modo effectus suos edit, systema sanguiferum, mirum in modum commovet, magnam vim sanguinis et maximo impetu in caput propellit, peculiarem illam nimix diffusionis stimulum inducens. Inter has causas enumerare liceat, quod haud raro occurrit, viz. astantes, paroxysmo laborante intuentes, si-

mili

mili modo ipsos morbo corripit. Adhuc inter medicos lis est, utrum horrore, quo violentæ artuum agitationes, et faciei terribiles contortiones spectamus, vel viribus imitationis, hoc tribuendum sit; quam magnopere, vis imitationis, in animis nostris pollet, ab teneris infantiaë annis, ad proveciores senectutis, valde et pulchre in verbis celeb. profes. Gregorii proferatur. “Ista (inquit) imitatione multa discimus; multa facimus; imitatur nondum conscius infans quicquid vel videt vel audit, et vir adultus et suæ spontis inscius et invitus tantum adhuc imitatur ut hominum quibuscumque versatur mores, et sermonis prolationem quamvis saepe nolens acquirat.” Epilepsiam, in hoc modo inductam, imitationi magis quam horrore tribuendam esse, veresimile videatur, si animum intendimus, ad proclivitatem nostram, alios motus convulsivos imitare, quales, risum, vomitum, oscitationem, &c. horrore ne minimo præfente. Observatu præterea dignum est, mendicos, qui epilepticos paroxysmos

paroxyfmos in viis, ad mifericordiam ciendam et pecuniam eliciendam, fimulant, revera malum inducere, et causticum acerrimum fine ulla doloris specie tolerare poffe; talis est vis confuetudinis.

Stimulus nimiae distentionis.

Distentionem nimiam, cerebri vasorum, causam excitantem epilepsiæ, existere, haud dubitabimus, si conditionem cerebri, post dissectionem spectemus. Congestionis signa omnia sese ostendunt; scilicet vasorum inturgescencia, effusiones sanguinis, serique, quas semper congestio causam agnoscit. Hæc opinio adhuc magis veresimilis videbitur, si in memoria habeamus morbos, qui epilepsiam comitantur; omnes a congestione in capite, oriri videntur, veluti cephalalgia, mania, apoplexia, paralyfis &c. Aliæ etiam considerationes huic favent opinioni: status systematis plethoricus epilepsiæ semper

per proclivos reddit, omnes causæ fortuitæ quæ congestionem in vasis cerebri augent, veluti ira, calor plurimus, exercitatio valida, crapula cibi potusve, inebrietas, causæ excitantes epilepsiæ sunt. Tumores, exostoses, vasa vicina comprimendo, et sic reditum sanguinis liberum a capite impediendo, congestioni favent. Eundem effectum, habent, suppressio mensium et fluxus hæmorrhoidalis.

Omnibus causis, quæ primario in cerebrum agunt, jam enumeratis, nunc paucissimis monstrare nitar, causas, quæ primo, in remota aliqua parte corporis se ostendunt, indeque in cerebrum deferuntur; ex iis sunt, infantium dentitio, vermes, aciditas, acris aliqua materia, in primis viis irritationem gignentia, calculi in renibus, eruptiones retropulsæ, variolæ, rubeolæ, quæ haud raro in infantibus epilepsiam inducunt, et postremo peculiaris illa irritatio, aura epileptica dicta, de qua supra memorabatur. Causæ, quæ vim cerebri manifesto minuunt,

unt, et per collapsum agunt, ut Cullenus dicit, hæmorrhagiæ sunt profusæ, vel natura vel arte inductæ, timor subitus insperato aliquo malo inductus, cujus bonum exemplum præbet nauta, qui naufragii instantis timore correptus, epilepticus concidit. Vis autem terroris in epilepsia inducenda, nusquam melius, quam in operibus Celsi, van Swieten, illustratur. “Puer(ait) “ a cane magno infiliente ita terrebat ut paulo “ post conciderat epilepticus, et postea, dum ma- “ jorem canem videret vel aut latrantem au- “ diret, rediebat paroxysmus;” et aliæ sunt causæ hujusmodi e quibus epilepsia oriatur, veluti horror, odores nonnulli ingrati, venena quoque, quædam vegetabilia et fossilia, quæ sæpenumero hunc morbum, mortis nuncium, præmittunt.

DE CAUSIS PRÆDISPONENTIBUS.

Utpote causae excitantes epilepsiae, non omnibus quibus applicantur, morbum inferunt, status quivis proprius systematis, ad operationem harum causarum favendam necessarius videtur. Hicce vero status quicumque est, nequaquam in lucem adhuc prolatus fuit. Praecipua causa praedisponens debilitas esse videtur, quae mobilitatem quamdam generis nervosae inducendo, corporis irritabilitatem sensibilitatemque auget, et opportunum reddit, causis excitantibus affici, quarum pleraeque levissimae sunt. Hanc mobilitatem, epilepsiae praedisponere ab sequentibus considerationibus, verisimile fit; mobilitas animi huic morbo proclivos plerumque comitatur. Spes aequae subita inflat, ac timor detrudit, nunc hilares sunt, atque jucundi, nunc iracundi atque morosi. Inde fit, ut mulieres et infantes, in quibus, haec mobilitas, omnibus apparet, huic

morbo potissimum sunt obnoxii: mobilitas, ab statu innati staminis pendere videtur, et certo tempore vitae acutior redditur; multas quoque mutationes per vitae spatium subit, a parentibus ad liberos tradi videtur, ideoque, morbus haereditarius epilepsia a quibusdam putatur.

Hydrargyrus in corpus sive fortuito, sive cum proposito introductus, haud raro epilepsiam inducere repertus fuit. Opifices metallis inaurandis occupati, saepe tremore manuum invaduntur, cum paralyfi et epilepsia, quae nullam aliam causam praeter hydrargyri absorptionem agnoscere possunt. Alia et causa corpus huic morbo praedisponens, est somnus; paroxysmi multos epilepticos solummodo inter somnum invadunt, cujus exemplum, a de Haen traditur; viz. pueri in quo, paroxysmi saepius redierunt inter *somnum*, praecipue peculiarem illum statum somni, cum torperet vel sterteret. Naturali placido et levi somno ab opiatis impetrata, brevi omnino sanatus fuit. Inter causas praedisponentes, plethora

plethora attentione plurimum digna videtur. Plethora ad illum statum systema reducit, in quo, causae utpote leves, sanguinis profluvium in caput cient. Libido venerea, etiam intemperantia, locum inter hujus morbi causas tenent.

DE DIAGNOSI.

Etiam si varia phaenomena quae in epilepsia occurrunt, et quae jam enumeravi, satis clare videantur, diagnosin ejus formare, nihilominus quum aliquid similitudinis inter hanc et apoplexiam hysteriamque se ostendit, paucis verbis horum diagnosin ostendere nitar. Ab apoplexia facile dignoscitur, Epilepsia motiones voluntarias observando, in priore omnino sunt suspensae, in posteriori morbide auctae. Ab Hysteria violenta multo difficilius distinguitur, attentione autem sequentium habitâ signorum, raro si unquam aberrare queamus. Imo, In Hysteriae paroxysmo, globus hystericus semper occurrit, nunquam

in

in epilepsiâ. 1do, In epilepsia sensus et memoria omnino sunt suspensi, inter paroxysmum quem somnus validus semper excipit, hystericae e contrario non solum auditus et visus potestatem retinent, verum etiam omnia quae inter paroxysmum accidere, in memoria plerumque tenent. 3tio, Timor mortis Hystericos valde agitat, epilepticos minime. 4to, Magna copia urinae limpidae paroxysmum hystericum plerumque praecedit. 5to, Oris spuma semper epilepsiam comitatur, raro hysteriam. 6to. Hysteria ante pubertatem raro sese ostendit, epilepsia hoc tempore plerumque occurrit. 7mo, Hysterica alterne risus edit, lacrymasque effundit. 8vo, Hysteria foeminas maxima ex parte, vel potius solummodo, aggreditur. Postremo in hysteria vel epilepsia simulata, candela accensa proxime ante oculos gradatim allata, pupillam dilatatam se coarctare facit, in epilepsia vera hoc non obtinet.

DE PROGNOSI.

De morbo adeo incerto quoad terminationem, et cujus curatio stabilis sic raro impetratur, prognosin formare admodum difficile est. Si ex causis oriatur, quae ab cerebro originem ducunt, et effectibus satis manifestantur, si aeger pubertatis aetatem praeteriisset, si saepius paroxysmi recurrant, et functiones animi aequae ac corporis, omnino deleri minitentur, si aeger fatuus et torpidus fiat, et demum si mutationes quae in systemate pubertatis tempore oriuntur, nullum habent effectum in morbo amovendo, vel saltem alleviando, remediorum usus, utcunque sedulus incassus futurus videatur. Cum nulla praeeuntia symptomata paroxysmi accessum indicarint, quum ex magno subito nasceretur timore, vel systematis naturali mobilitate, cum corpus totum valida convulsione laboraret, et respiratio difficilis evaderet, cum vultu levido, halitus stertore, cum intervallis paroxysmus brevibus recurrat, somno valido

valido excipiente, apoplexia lethalis ab ruptura capitis vasorum timenda est. Quando e contrario nondum pubertatis aetatem aeger adipisceretur, etsi aura epileptica praeiret, et quando haud manifeste ab labe haereditariâ ortum duceret, et nondum longum tempus duraverit, spes curationis minime abjicienda est. Specierum hujus morbi sympatheticarum prognosis, maxima ex parte, ab natura affectionis primariae pendet.

DE METHODO MEDENDI.

In methodo nostra curationis tentanda, indicationes duas Generales nobis exaequendas proponemus; in causis occasionalibus evitandis prima absolvitur; secunda, in causis praedisponentibus amovendis vel moderandis consistit. Indicatio prima, dummodo causas excitantes, quas nobis in promptu est corrigere, satis compertas habeamus, facile perficitur. Quoniam vasorum capitis distentio, auctusque in iis sanguinis fluxus,

pro

pro causis excitantibus inserviant, quaecunque sanguinis cursum versus caput accelerare videantur, viz. calor externus nimius, exercitatio valida, pathemata violenta, et ebrietas, aegro caute seduloque evitanda sunt. Quando ex vi consuetudinis sola, morbus continuari videtur, ex tali consuetudine interrupta, omnibusque corporis moribus vitaeque genere mutatis, remedium validissimum verisimile est proventurum: Ergo in vitae decursu, cœli, diaetae, exercitii, aliarumque rerum mutatio insignis, morbum saepe expulerunt, atque ad eum sanandum pluris fuerunt quam caetera omnia remedia a nobis exhibita.

Epilepsiae sympathicae curatio, affectionis primariae amotione tentanda est; quare, hic loci, non tractabitur; unum exemplum utcunque, illud nimirum cum aura epileptica stipatum, nobis excipere liceat, de quo hic loci differere, haud alienum ducimus; quando in eadem corporis parte auræ sensus semper percipitur, vel scalpello excidenda est, vel caustico potentiori exurenda,

exurenda, nisi hæc pars corporis salutis tam necessaria sit, ut sine detrimento summo hac parte non careat. In hoc exemplo, ad fonticulos et vesicatoria confugiendum est: his ex animo parum succedentibus, si opinio est auræ, nervi alicujus specialis extremitatem, originem præbere, nervus hic è vestigio dividendus est, uti in tetano perficere moniti sumus. Sed si in nulla certa, diversis vero partibus, temporibus diversis, sese ostendat, hæc aura; iter ejus cerebrum versus, membrum arcte fasciis vinciendo, impediri possit. Hoc autem nunquam negligendum sit, quoniam, ut monet sagacissimus ille Cullenus, “Preventing the fit breaks the habit of the disease, and frequent compression renders the nerves less fit to propagate the aura.”

Nunc ad methodum, quo melius moderari aut removeri, causæ prædisponentes possint, considerandum pervenimus: quod præcipue indicatio curativa est. Corporis mobilitas nimia, vel casu vel labe hæreditaria inducta, plethora systematis

tematis morbida, atque status ille somni peculiaris, inter causas prædisponentes annumeratus, sola forsan indicia sunt, quæ nobis in promptu est moderari. Exercitatione modica, sub cælo egelido et sereno, dieta tenui sed satis nutriente et eodem tempore concoctu facili, mobilitas hæc imminuitur; si balneum frigidum sine incommodo æger tolerare possit, frequenter adhibendum est. Effectus admodum salutare sæpe edunt ex regnis metallicis et vegetabilibus tonica sumpta; inter vegetabilia, potentissimum esse videtur Cinchona officinalis, sed hæc sæpe parum ex animo procedit, et si adsit diathesis phlogistica, plus mali quam commodi adfert. Imprimis idonea est cortex, in epilepsia illa, quæ redivis, tempora metita observat, et quæ proclivitate nulla ad corporis plenitudinem stipatur: in talibus exemplis, cinchona duos vel tres dies ante paroxysmi regressum, exhibita, nonnunquam experta fuit, impetus violentiam, non modo levare, sed omnino cohibere. Aliud tonicum est, viscus quercinus, ex cujus usu, sæpe derivati sunt

D

effectus

effectus salutares ; hi autem multo majores quam nunc, olim fuere, quando propter reverentiam superstitiosam, huic tonico tributam, horrores immanes terroresque, ægrorum animos impleverunt, quorum utrique morbum sanare inventi fuere : et quanquam inter causas ejus, terror enumeratus est, etiam pro remedio fuit. Ad corporis universi, præcipue vero ventriculi, tonum roborandum, præscripta sunt amara, quoniam ex corporis debilitate, semper plerumque debilitetur stomachus ; inter hæc amara citri aurantii folia, a de Haen plurimum laudata fuere ; sed multa alia exhiberi possunt, quæ potentius corpus afficiunt, ideoque illis præpouentur : hæc utcumque, et similia diu continuata, debilitare potius quam roborare ventriculum, solent, præcipue quando, sub forma tincturæ exhibentur, quod spiritus vinosi viribus, potius quam amari infusi, tribuendum est. Inter tonica ex metallicis, imprimis plurimum celebrata sunt, ex ferro, cupro, et zinco præparata. Ex ferro præparata, quamvis remedia potentissima,

in corpore roborando ; in epilepsia curanda, parum prodesse videntur ; hujus utcunque causa fuerit, quod non semper in dosibus fatis largis, morbi violentiæ accommodatis, exhibita sunt. Ex cupro et zinco præparata, cum multo majore fructu propinantur, et inter omnes metallicas præparationes, cupri ammoniaretum dictum, longè efficacissima videtur ; ejus potentiæ, quibusdam exemplis, a scriptoribus medicis, prolatis, in epilepsia radicitus curanda ; inter quæ, a nostro profefs. celeb. Duncano, unum in casibus selectis memoratur, pueri, cujus valetudinem bonam restituit, hujus medicamenti usu, sub forma pillularum. A Gaubio oxidum zinci præscriptum fuit, præ omni alia præparatione, utcunque, inutile semper inventum fuit, a Doctore Culleno, in omni ejus experientia. Zinci sulphas, nuper multum celebratur, oxidum arsenici et stannum etiam in usu sunt, quorum illud, præcipue notatu dignum est ; quod utpote tam potens est in febre intermittente curandi, ex analogia, hic loci, etiam indicari videtur.

Hydrargyrus,

Hydrargyrus, ad salivæ fluxum copiosum
ciendum, sumptus, cæteris omnibus remediis
tentatis frustra, aliquo cum fructu usurpatus
fuit. Magnis Burserii laudibus celebratur; at-
que exempli meminit Cullenus, in quo, usu ejus,
sanitas ægro restituta fuerat, post alia multa sine
fructu exhibita, et propter effectus ejus in tetano,
summo jure, medicinam facientium, attentio-
nem sibi vindicat. *Nitras argenti*, a Doctore
Saunders ad hunc morbum curandum, nuper
propositum metallicis annumerari potest.

Classis remediorum altera, ad corporis mobi-
litem nimiam coercendam vel moderandam
præscripta, Antispasmodica dicuntur. Quod ad
horum usum reminiscendum est, ea semper, et
fortasse solummodo maxime profutura, tempore,
quo paroxysmi epileptici frequenter recurrunt,
vel paulo ante paroxysmorum accessiones, qui
post intervalla longa invadunt; continuari de-
bet, quodcunque antispasmodicum exhibetur,
ita ut effectus ejus in corpore non desinant, per
longum

longum tempus post paroxysmum finitum; et hujus administrationis quod ad durationem, tempus, morbi violentiâ, et consuetudinis mutatione in corpore effectâ, metiendum est. Etenim, non est dubium quin, tam hæc, quam aliæ affectiones nervosæ, vi consuetudinis solâ continuentur. Antispasmodica, maxime in usu sunt, moschus et opium, quorum ille raro præscribitur, propterea quod sine inquinatione non semper invenitur; at hoc, haud raro cum maximo fructu exhibetur. Si diathesis phlogistica vero adsit, plurimum noceat, sanguinis impetum versus caput augendo, ideoque caute adhibendum est. Quando inter noctem grassari solent paroxysmi, violentiam eorum plerumque levat, vel recursui prorsus obvenit opii granum unum, sub decubitus tempore sumptum. Datura stramonium, et hyoscyamus niger, olim plurimum laudata fuere, et quoniam ab opio, parum aut nihil, quod ad effectus discrepant, vice ejus, quando non satis commode exhibere potest, sæpissime usurpantur.

usurpantur. Alia antispasmodica sunt æther sulphuricus, valeriana officinalis, oleum animale: priora duo sæpe plurimum profunt, in intervallis paroxysmorum, exhibita; posterius autem æthere sulphurico, valeriana officinali, lauro camphoræ, hyocfymo nigro vel conio maculato, haud immerito præponitur: et Culleno in maximo pretio fuit, a quo ita monemur, “ In some instances where I could know exactly the period of an epileptic accession, I could, by giving a dose of the animal oil, prevent such an accession.” Currie ait se paroxysmi recurfui, Nicotianæ cataplasmatum, ad scrobiculum cordis applicatione, horæ dimidium ante insultum ejus, onmino obviam ivisse.

Ad plethoram proxime attendendum est, quæ, utpote ex epilepsiæ causis prædisponentibus una, omni modo, quantum in nobis est, moderanda vel amovenda est: quando hæc adfit, cautissime usurpanda sunt, tonica et antispasmodica. Corporis

poris plenitudinem, sine dubio minuit, sanguis in magna copia detractus, ideoque ad hoc remedium, quodocunque propter nimiam distentionem, vasa cerebri ex raptura periclitentur, confugiendum est. Huic remedio utcunque, etsi in præsentia sanguinis quantitas in vasis, ejus usu, plane imminuitur; attamen, quoniam plenioris habitus regressui favet, nunquam recurrendum est, exemplo supra memorato excepto, ubi imminet maximum periculum.

Corporis plenitudine, multo tutius occurritur, ad dietam et exercitationem attentione debitâ, quam sanguinis detractio; cibus tenuissimus sit ex lacte et vegetabilibus, præcipue constans; cathartorum mitium usu, alvus leniter deducenda est; fonticuli in collum inferendi, caput radendum, et cum aqua frigida sæpissime proluendum. Mala ex cubiculis calidis et tectis mollibus ægro permissis, provenientia, in stramentis duris, egelidoque conclavi decumbendi necessitatem, ei, satis superque demonstrant.

Sub

Sub cœlo temperato et sereno, exercitium modicum assidue capiat æger, et balneo utatur frigido.

FINIS.

EX TYPOGRAPHEO ACADEMICO.